

Annie Eková se podívala dveřmi na balkon ven. Z výhledu tušila jen slabé obrysy, ale věděla, že tam ve tmě je. Ve dne dohlédla přes park Årstafältet až k čtvrti Huddinge. Ten výhled milovala a kvůli němu stálo za to bydlet v sedmém patře, přestože se bála výšek a na samotný balkon se nikdy neodvážila. Vždycky zůstala stát těsně u balkonových dveří.

„Za ty peníze budete mít krásný výhled.“ To jí řekl realitní makléř, když Annie byt před pěti lety prodával, a měl koneckonců pravdu.

Makléř však už tolik nezdůrazňoval, že zrovna Sandfjärdsgatan a oblast kolem náměstí Valla torg má oproti zbytku čtvrti Årsta nápadně vysokou kriminalitu. Jen za tu dobu, co tu bydlela, došlo v okolních věžácích ke dvěma zabitím. Sama si nikdy žádného projevu násilí nevšimla, jen jednou byly na schodech krvavé stopy po bitce na nože, která se poněkud zvrhla. Vzbudilo to v ní dost nepříjemné pocity a Annie začala uvažovat, že se přestěhuje, ale krev umyli a několik týdnů nato se jí všechno vykouřilo z hlavy. Annie tu bydlela ráda, navzdory této události i faktu, že čtvrť se vyznačovala trochu depresivní východoevropskou atmosférou a občas se jí říkalo Malá Ukrajina. Nebo možná právě proto. Bylo to tu ošklivé a ona si mohla připadat ošklivá a nezraňovalo ji to tolik, jako když se ocitla v hezčím prostředí. V krásných čtvrtích působila její ošklivost mnohem nápadněji.

Připadala si bezbranně. Když šla po krásné ulici, měla chuť se schovat. To sice chtěla i zde, v okolí náměstí Valla torg, ale v hloubi duše cítila, že se sem hodí. Jestli má její tělo právo se někde vyskytovat, je to patrně tady.

Ze všeho nejraději ale Annie zůstávala doma. Schovávala se v bytě, aby se za sebe nemusela stydět. Mohla pootevřít balkonové dveře a posadit se do lehátka těsně k nim, takže měla pocit, že je na vzduchu, a ani nemusela chodit ven. Nemusela se ukazovat mezi lidmi. Nemusela snášet odsuzující pohledy a komentáře. Mohla tu klidně sedět v bikinách, kdyby se jí chtělo, což se jí tedy nechťelo. Už se na sebe nedokázala podívat, když nebyla oblečená. Tak to zkrátka bylo. Ani si nevzpomínala, kdy na sobě naposledy měla plavky, natož bikiny.

Annie sice milovala slunce, ale poslední dobou měla raději zimu. V zimním období slunce tolik nesvítilo. Nemusela se v teplém oblečení, kterým se zakrývala, potit. Sloužilo jí jako štít. Jako filtr, který nepropustí ty nejhorší pohledy.

Annie nevěděla, co je horší. Jestli pohledy, nebo komentáře. Když se cizí lidé ptali, jak vůbec někdo může být tak tlustý, s úšklebkem si špitali, že cítí špek, když procházela kolem, nebo když jí někdo ve frontě u pokladny upozornil, že po tom jídle, co si kupuje, ještě víc ztloustne. A to opravdu potřebuje tolikery brambůrky? Vždyť to není zdravé. Copak neví, jak je to nebezpečné? Chce snad umřít? Copak nechápe, kolik za její zdravotní péči zaplatí společnost? Léčba její obezity jde přece z jejich daní! Jak může mít doslova ŽALUDEK na to, aby okolí vystavovala pohledu na své nezdravé tělo? Kde bere tu drzost, že je ve frontě u pokladny obtěžuje svým hnusným zjevem?

Samozřejmě je mohla poslat do háje, říct jim, že jí svými poznámkami ubližují, anebo ty hajzly upozornit, že jim do její stravy nic není. To mohla. Ale nikdy to neudělala, ani jedinkrát, jen šla mlčky dál a jejich slova jí doznívala za zády. Vždycky až později si představovala, co by jim řekla. Kdyby k tomu sebrala odvalu. Kdyby ji ve správný okamžik napadla správná věta, místo aby předstírala, že tam vůbec není, což bylo stejně marné. Snažila se odtamtud co nejrychleji zmizet, tváře jí hořely ponížením a oči zabodávala do země. Posměšky se nicméně daly zvládnout. Byly vyslovené a konkrétní, a proto se jí dařilo jakž takž se proti nim chránit. Aspoň si to namlouvala.

Proti tiché nenávisti však nebylo obrany. Znechucené výrazy. Špitání, hihňání, výsměšné úsměvy, významné pohledy. Lidé, kteří mlčeli, ale jejich upřené pohledy říkaly vše. S opovržením na ni zírali, protože v autobuse zabírala skoro dvě sedadla. Ne snad že by poslední dobou autobusem jezdila. Ale stále si pamatovala, jak se na ni dívali. Znechuceně si zakrývali nos a ústa, jako by páchla.

Proto nejraději zůstávala doma. Kvůli tomuhle všemu jí nestálo za to chodit ven. Doma mohla být sama sebou, a stejně vlastně neměla důvod z bytu vycházet. Většinu věcí jí dovezli domů – jídlo, oblečení, kuchyňské potřeby, nábytek –, takže překročit práh bytu musela jen ve výjimečných případech. Tak si to aspoň říkala. Pravdou bylo, že už to nezvládala. Bylo to příliš psychicky náročné. Ale někdy jí nic jiného nezbývalo a potom trvalo několik dní, než se z toho vzpamatovala. Než opět získala ztracenou rovnováhu.

Annie přepínala mezi televizními programy a střídavě se dívala na pořad o vaření a seznamovací show

o osamělých tatíncích hledajících lásku. Zároveň sjížděla Facebook a Instagram. Mobil představoval pro Annie spojení s reálným světem, jeho prostřednictvím se dozvídala, co dělají ostatní. Jsou na venkově a pálí loňské listí. Slaví narozeniny svých dětí. Vdávají se a žení. Cvičí a běhají maratony. Večeří při svíčkách a fotí se, když jedou někam autem, setkávají se s přáteli nebo čekají ve frontě u pokladny. Označují fotky hashtagy *selfie* a *egopic*. Navzájem si příspěvky lajkují a komentují.

Nejlepší kámoška na světě!

Naše skvělá holčičí banda!

Pohodička na pláži!

Na Facebooku a Instagramu vypadal svět tak nádherně. Annie občas vleže na gauči snila o tom, že k nim patří. K normálním lidem. Představovala si, že stojí na pláži v Řecku nebo na Mallorce s vítězně rozpaženými rukama, s vypracovaným tělem v bikinách, zpocená, ale tak nějak hezky. Krůpěje potu jí stékají po čele, a ona se usmívá do foťáku na mobilu, poté co v jemném písku uběhla deset kilometrů. V popisku se omlouvá za špatnou fotku, že je na ní nenamalovaná a ošklivá, i když ví, že ve skutečnosti je strašně krásná a sexy. A komentáře na sebe nenechají dlouho čekat. Skoro sto lajků. Pane jo, tomu říkám vymakaná postavička, děvče! Neuvěřitelný! Ty seš nejkrásnější na světě! Tohle mi nedělej, Annie! Jak to, sakra, děláš?! G. I. Jane!

Anebo si představovala, jak o čarodějnicích hrdě stojí v holínkách u ohně a obličej má zružovělý a veselý. Vedle ní stojí muž ve stejně vtipné obuvi a pleteném svetru. Má sympatický plnovous a milý úsměv. Jmenuje se Hans. Nebo ne, radši Peter. Jasně, jmenuje se Peter. Ane-

bo Petter. Petter drží v náruči jejich malé dítě, dcerušku, Mimmi anebo Polly, ano, Polly. Petter má v náruči jejich dcerku Polly a v pozadí jsou vidět plameny a člověk skoro slyší praskání ohně a cítí vůni hořících větví. Annie a Petter a Polly se zasmějí, nadšení se mísí s úlekem, když z ohně vylétne jiskřička a málem Annie zapálí vlasy. Ještě že to dobře dopadlo! Pak vytáhnou termosku a pijí teplou kávu s přáteli ze sousedního řadového domku. Možná si později dají i společnou večeři. Všichni tak nějak spontánně přijdou k Annie a Petterovi na návštěvu. Oni jim naservírují *pastu bolognese* a do nádherných ručně foukaných sklenic, které objevili na bleším trhu kousek od Järny, jim nalijí španělské víno Rioja. Ale prozatím pijí kávu u ohně. Poslouchají sborový zpěv a dívají se, jak ostatní děti pobíhají kolem. Petter, sympaticky vousatý a v pleteném svetru, položí Annie ruku na mírně vypouklé břicho. Před chvílí rodině a přátelům oznámili, že čekají další přírůstek.

Annie se zamračila a vytrhla se ze snění. Snila sice ráda, ale tato fantazie už se jí omrzela. Chtělo by to změnu. Přijít s něčím novým. Vlastně už jí to začínalo trochu štvát. Proč ta ženská z řadového domku leze tak blízko k ohni? Vždyť je těhotná a tak vůbec. A proč se Petter směje jako blázen, když jí málem vzplály vlasy? Je snad úplný magor? Ne, tento sen už se vyčerpal. Lepší byl ten, jak běží po pláži a po čele jí stékají vkusné krůpěje potu. Maratonská běžkyně Annie!

Annie už na internet žádné svoje fotky nedávala. Nebyly v souladu s jejími představami. Nechtěla, aby jí připomínaly realitu. Sice jí někdy svrběly prsty, ale pokaždé si uvědomila, že to nestojí za to. Na nějaký čas dokonce své účty zrušila a přestala i chodit na Instagram. Ale

připadala si hrozně osamělá. I když se toho sama neúčastnila, pozorovala dění na jevišti zpoza kulis. Bylo to lepší než nic. A potřebovala materiál, aby mohla snít.

Annie vstala z pohovky a vydala se do kuchyňky, jejíž okna vedla na ulici Sandfjärdsgatan a parkoviště. Postavila vodu na čaj a z balení sušenek Ballerina s nugátovou náplní jednu vytáhla. Snědla ji dříve, než se voda uvařila. V okně stále visela vánoční hvězda, přestože už byl začátek března. Annie si umínila, že nejpozději do dubna ji sundá. Nenechávala ji tam viset z lenosti, prostě jí připadalo pěkné, jak hvězda ve tmě svítí. Světla sice přibývalo, ale už kolem šesté večer byla venku tma. Annie si odnesla čaj a balení sušenek zpátky na gauč a znovu se posadila. Cítila, jak se při té malé procházce zadýchala. Víc než dřív. Nebo ne? Přibrala zase? Už strašně dlouho se nevážila, ale musela si neochotně připustit, že některé oblečení jí připadá těsnější než obvykle. Aspoň někdy. Její doktor se bude zlobit. Už teď věděla, co jí řekne. Že její nadváha představuje obrovské riziko a že Annie zemře předčasně na nemoci způsobené obezitou. On měl snad pocit, že to Annie neví? To byla jedna z věcí, které ji nikdy nepřestaly překvapovat. Že si lidé naprosto vážně myslí, že jí sdělují něco nového.

No ne? Říkáte, že vážit 180 kilo je nebezpečné? To snad nemyslíte vážně?

Takže kvůli tomu můžu onemocnět? Možná i umřít? Páni! To jsem netušila.

DÍKY!

Zachránil jste mi život, pane doktore. Hned se pustím do hubnutí!

Annie se posledním několika kontrolám vyhnula. Doktor neustále omílal to samé, což bylo stejně otravné jako

ta fantazie s Petterem a Polly u dubnové vetry. Už to všechno znala. A kdyby mohla, samozřejmě by s tím dávno skončila. Chovali se k ní, jako by se nesnažila. Jako by člověk v její váhové kategorii proplouval životem zcela nedotčeně.

Všichni jí chtěli pomoci. Všichni to s ní mysleli dobře. Všichni jí radili, jak má změnit život. Sestavovali jí jídelníčky a nabízeli se, že jí koupí sportovní boty a budou s ní chodit na procházky. Vnucovali se jí jako její osobní trenéři a posílali jí odkazy na různé posilovny.

Školní zdravotnice. Výchovná poradkyně. Učitelka. Mámini kamarádi. Soused. Kolega v práci. Spolucestující v autobuse. Prodač párků v rohlíku. Všichni jí blahosklonně vtloukali do hlavy, že ať už je, jaká chce, ať dělá, co dělá, dokud bude tlustá, nebude stát za nic. Nikoho nezajímalo, jestli si tloušťku vybrala dobrovolně, nebo ne. Dávali jí najevo, že musí své tělo změnit, pokud chce patřit do tohoto světa.

Annie se podívala na šálek čaje, ze kterého se kouřilo, a na zapálenou svíčku vedle. Vypadalo to krásně. Z čistě objektivního hlediska. Horká pára a krásný čajový šálek, který si dopřála k Vánocům. Byl starorůžový s krouceným pozlaceným ouškem. Nemohla mu odolat, a i když na tom byla s penězi hodně bídne, koupila si ho. I tlustoška v invalidním důchodu si snad zaslouží vánoční dárek, ne? Spousta lidí by s ní patrně nesouhlasila, ale ona se přesto plácla přes kapsu. Od té doby z toho krásného šálku pila čaj každý den, a když ho teď viděla stát vedle zapálené svíčky... opravdu to vypadalo slavnostně. Annie se natáhla po mobilu a vyfotila si to. Kriticke fotky zkoumala. Skoro dokonalé. Až na jeden malý detail. Odsunula balení sušenek a pořídila další fotku.